

El cas Messi: lliçons d'economia i de gestió

M'hauria agradat escriure aquest article d'aquí a uns anys, amb Messi deixant el Barça per la porta gran per anar-se'n al Newell's, l'equip on sempre ha dit que voldria jugar els últims anys de la seva carrera. Però, vistos els esdeveniments més recents, he decidit no esperar. En aquestes línies no vull agrair-li els moments de felicitat que ens ha donat als culers i a molts amants del futbol, perquè em quedaria curt. Tampoc escric per demanar-li que es quedi. Senzillament, he pensat que pagava la pena destacar algunes lliçons d'economia i de gestió que es poden extreure de la seva història i del punt al qual hem arribat.

La primera lliçó és que Messi ens recorda la importància que tothom pugui comptar amb l'oportunitat de desenvolupar el seu talent i la seva passió. Messi la va tenir malgrat els seus orígens humils i malgrat patir un problema hormonal que li dificultava el creixement. Segurament, va tenir sort que aquest problema sorgís quan ja apuntava maneres i un club amb capacitat per finançar-li el tractament s'havia fixat en ell. Uns anys abans no hauria trobat ningú disposat a fer-ho i potser ni tan sols hauria arribat a ser futbolista professional. També va tenir la fortuna que la seva passió fos el futbol, un esport que es pot practicar sense necessitat d'una gran inversió de recursos. No és estrany que molts dels millors futbolistes del món tinguin un origen humil.

El que ens hauríem de preguntar és quants físics, metges, enginyers i matemàtics de nivell Messi ens estem perdent perquè molts nens i moltes nenes no tenen prou oportunitats per descobrir la seva passió i revelar el seu talent. En països desenvolupats, succeeix, però encara més en països en desenvolupament. Sospito que s'està menyspreant una quantitat monumental de talent: hi ha moltes més pilotes d'or d'origen humil que premis Nobel.

Messi també il·lustra la importància de l'esforç, dels valors que envolten l'ètica del treball. És probable que una part del seu èxit s'expliqui per unes condicions físiques innates per a la pràctica del futbol, però segurament no deuen ser gaire diferents de les de centenars de milers de persones a tot el planeta. La diferència més important rau en el treball, en els sacrificis que el jugador ha dut a terme durant anys. La seva constància, la seva disciplina, la seva ambició per superar-se i la seva voluntat de competir és el que han marcat la diferència. Sembla que Messi no era un gran llançador de faltes, però ha practicat per millorar la tècnica i per convertir-se en un dels millors llançadors del món. És un jugador que no suporta perdre o sentir que l'equip no ha competit. Tot això l'ha dut al cim... i, segurament, també a voler sortir d'un club on sent que ja no pot donar el millor de si mateix i guanyar. Messi ens recorda l'essencial que és inculcar des de l'infantesa, a l'escola i a la família, les anomenades *soft skills*. Sens dubte, algú va fer una gran feina amb ell.

Finalment, la seva trajectòria i el punt en què ens trobem subratllen la importància de l'equip. Messi sol no ha pogut guanyar de forma sistemàtica. Michael Jordan va dir: «El talent fa guanyar partits; el treball en equip i la intel·ligència, campionats». Per guanyar campionats, una estrella ha d'estar envoltada d'un gran equip i d'un bon entrenador, algú que prepara tàcticament, físicament i mentalment els jugadors. També es necessari que el club tingui una planificació meticulosa, perquè cal renovar els equips per mantenir l'excel·lència i prou ambició competitiva. Una tasca complexa, perquè és difícil explicar els canvis en un equip guanyador. El mateix succeeix al món dels negocis: quan una gran empresa deixa d'innovar perquè es resisteix a canibalitzar-se, ja pot començar a escriure l'epitafi de la seva brillant trajectòria.

Qui hauria dit que, a més de futbol, Messi ens ensenyaria lliçons d'economia i de *management*? Gràcies, Leo, per tot.

Enric Fernández
Economista en cap
31 d'agost de 2020